

Hạt Cát Bên Đồi...

Thiên Thu

Chỉ còn mấy ngày nữa là hết một năm. Tôi xin nghỉ thêm một ngày trước cuối tuần để có đủ thời gian sắp xếp lại đồ đạc trong nhà cho gọn ghẽ. Tôi bắt tay vào công việc “trọng đại” này sau khi em gái tôi đe dọa: “Nếu chị không chịu bỏ giờ ra thu dọn cái núi đồ đạc chị mua về vẫn còn nằm nguyên trong túi và quăng tùm lum trong góc nhà, rồi chị chết bất tử thì em không biết phải làm sao với cái nhà của chị đây.”

Tuy chẳng vừa ý với điều em tôi nói chút nào xong tôi cũng không muốn nghe nó lải nhải mỗi khi ghé nhà nên đành phải làm theo ý nó thôi. Vì thế, ngay từ sáng sớm của ngày nghỉ hôm nay, tôi đã thu tất cả túi lớn, túi nhỏ dồn vào một góc... Bỗng nhiên tay tôi dừng lại, tôi giật mình, và tự hỏi: “Tại sao cái thùng giấy này lại nằm ở đây? Dưới đồng quần áo “on sales” mua từ đời kiếp nào không rõ nhưng vẫn chưa đem ra mặc từ mấy năm nay.” Thế là tôi khệ nệ khênh cái thùng giấy ra khỏi cửa phòng ngủ rồi kéo lê nó ra phòng khách vì ở đây rộng và sáng hơn để sắp xếp lại cho gọn gàng.

Mỗi lần tay tôi cầm lấy một xấp bao thư được chằng bằng những sợi dây thung đã cũ và đứt ra khi đụng tới, tôi lại thấy lòng mình chùng xuống. Đây là tất cả chứng tích của nhiều ước vọng mùa Xuân của tôi... Nhưng rất tiếc, nó mãi mãi chỉ là ước vọng và đã được giữ lại trong những xấp thư này. Tất cả chỉ còn là những kỷ niệm đẹp trong đời...

Cuối cùng thì tay tôi chạm vào cái hộp nhỏ bằng nhựa nằm yên trong góc thùng giấy. Tự nhiên tim tôi ngừng đập vài giây. Tôi nín thở và nhẹ tay mở nắp hộp... Những hạt cát, không nhiều, lay động và xô về một phía nghiêng theo chiều nắp hộp được mở ra. Cả một quãng đời thuộc về quá khứ như một cuốn phim ngừng lại quay về...

Đây là những hạt cát tôi đem theo về đây từ một nơi tôi đã đi qua... Những hạt cát nhỏ này đã được tôi lấy từ bãi biển ở trại tị nạn Pulau Tangah, trước khi tôi lên tàu đi đến thủ đô của Mã Lai nhiều năm về trước. Chúng gọi tôi nhớ lại lần nói chuyện duy nhất với một người tôi gặp ở trại chuyển tiếp ở Kuala Lumpur. Thật tình cờ, người ấy là bà con với một người tôi biết ở đại học nhưng đã mất liên lạc từ lâu. Chỉ một chút tin tức, tuy không rõ ràng về người tôi quen, đang sống ở Bắc Mỹ, qua lời kể, đã cho tôi hy vọng là tôi sẽ tìm được anh khi tôi đến quốc gia thứ ba.

Nụ hoa xuân trong lòng tôi hé nở. Tôi thấy yêu đời hơn. Tôi quên băng cái nóng như lửa đốt dưới mái tôn của dãy nhà tạm trú dù lúc đó mồ hôi đã ướt đầm mái tóc dài và lưng áo vải nâu của tôi. Tôi thấy trước mắt mình hiện ra một khoảng trời thật đẹp với cây lá xanh tươi và anh đưa hai tay ra đón tôi, người anh thương mến năm xưa...

Nhưng thời gian cứ lặng lẽ qua đi sau khi tôi đến quốc gia thứ ba. Cuộc sống và trách nhiệm ràng buộc với gia đình còn lại bên quê nhà đã khiến tôi chẳng còn giây phút rảnh rỗi nào để nghĩ đến việc dò tìm tin tức của anh. Dù thật sự trong lòng tôi chưa hề quên những kỷ niệm thật nhẹ nhàng và kín đáo mà anh, không biết là vô tình hay cố ý, đã cho tôi.

Gần bốn mươi năm sau tôi mới biết được tin tức của anh qua một người bạn. Tôi suy nghĩ mãi, không biết có nên liên lạc với anh hay không và liên lạc để làm gì. Cuối cùng, lý trí đã thắng... chỉ để thăm hỏi một người quen biết ngày xưa. Đúng thế, lý do chính chỉ là để thăm hỏi mà thôi. Và tôi đã thật sự quên nghĩ đến những gì chung quanh lý do thăm hỏi. Tôi đã quên mất một chi tiết trong câu chuyện với người bạn mới ở trại chuyển tiếp. Tôi đã quên mất là trên đời này, không có ai sống trong chờ đợi vô vọng với một khoảng thời gian dài như vậy. Vì thế, tôi vẫn giữ những lời người bà con của anh kể cho tôi nghe về anh không khác những gì tôi biết anh khi còn học chung trường.

Ngày tôi gặp lại anh, vài tháng sau lần nói chuyện đầu tiên qua điện thoại, tôi được biết anh đã có gia đình và đang sống rất hạnh phúc. Tôi thấy vui nhưng cũng thấy buồn. Vui vì người tôi biết năm xưa đang là một người

chồng tốt, một người cha tốt, và đang sống vui vẻ dưới mái gia đình ba người. Nhưng bên cạnh niềm vui tự nhiên theo bản năng ấy, tôi cũng thấy buồn vô hạn...

Hôm nay, nhìn thấy những hạt cát này, tôi lại nghĩ đến anh. Tôi lấy ngón tay trở đặt vào những hạt cát nằm dòn về một góc hộp nhựa và xoay ngón tay theo hình xoắn ốc. Những hạt cát tẽ ra và xô đẩy nhau theo ngón tay xoay nhẹ của tôi. Một dải cát mỏng chen nhau nằm theo vòng xoay... Tôi lặng nhìn những hạt cát vàng vô tri vô giác đã mang theo bao nhiêu hy vọng và kỷ niệm của tôi khi còn trẻ. Tôi nhớ lại những ngày còn ở đại học và tự trách mình. Bây giờ thì tôi có thể khẳng định là nhút nhát chưa hẳn là một tính tốt trong tình yêu. Nếu biết người ta thích mình nhưng vì nhút nhát nên lặng lẽ ngó lơ để chờ người ấy nói trước là điều không nên. Tại sao tôi không có thể thông minh hơn một chút để nghĩ rộng, nghĩ xa hơn là người ấy cũng nhút nhát không kém tôi. Hơn thế nữa, nếu người ta không nhìn thấy một

dấu hiệu gì ở tôi thì làm sao người ta dám mở lời ở cái thời đại mà đa số con gái đều phải đi theo con đường: “Cha mẹ đặt đâu con ngồi đó.”

Nói cho cùng thì tất cả là do lỗi của tôi. Cái lỗi lớn nhất là quá dè dặt và tự đặt cho mình một quy luật thiếu sự thông cảm cho hoàn cảnh của người khác. Bên cạnh đó, cái tội lớn nhất là chậm tiêu nên tôi đã quên bỏ yếu tố thời gian vào đời sống thực tế. Và cuối cùng, điều ngu xuẩn lớn nhất của tôi là mang theo những hạt cát này...

Nhìn những hạt cát bị tôi giam giữ trong chiếc hộp nhỏ từ bao nhiêu năm nay, tôi thấy tội nghiệp chúng quá đi thôi. Tôi thấy mình đã làm một điều không đúng chút nào cả vì cát không thể ở đây. Cát thì phải ở lại bãi biển để nghe tiếng sóng vỗ, để đùa với nước biển xanh. Sóng biển luôn năng động và biến hóa như tình yêu, như tình người, như nguồn sống, như anh của ngày xưa ở đại học. Nước biển, sóng biển, và cát biển sẽ phải ở gần với nhau như một gia đình có cha, có mẹ, có các con, và nhiều kỷ niệm. Sóng không thể ra khỏi bãi biển xanh kia. Sóng không thể sống thiếu bờ biển và những bãi cát dài. Những hạt cát tôi giữ ở đây chẳng qua chỉ là những kỷ niệm nhỏ nhoi của tuổi xuân thì tràn đầy mộng ước đã qua đi, mà trong đời người, hỏi ai mà không có. Vì thế, có đáng gì để mà mang theo suốt đời, để mà tươi bằng ước vọng mỗi độ Xuân sang; để rồi buồn chán hay nuối tiếc...

Nghĩ đến đây, tôi đứng lên, đập nắp hộp lại. Tôi vịn tay vào cạnh tường để leo qua cái núi chắt bằng những túi quần áo chưa mở ra giặt để mặc theo mùa, theo thời tiết. Ba chữ “*thật phí phạm*” thoáng qua đầu. Tôi bước mau qua nhà bếp và mở cửa sau đi ra bên ngoài. Một luồng khí lạnh ập vào người. Bây giờ, ở đây đang là mùa Đông... Tôi lội qua bãi tuyết trắng ở sân sau bên hông nhà. Tôi nhắm vào khu đất trong mảnh vườn nhỏ để bước đến gần. Tôi mở nắp hộp nhựa và nghiêng cạnh hộp thật chậm. Những hạt cát từ từ lăn ra khỏi hộp, rơi nhẹ xuống lớp tuyết trắng phau phủ dày mặt đất. Cát để lại những lỗ nhỏ xíu và dần dần mất dấu. Thoáng qua trong đầu, tôi thì thầm: “*Xin lỗi cát nhe, ta không thể đem cát trả về bãi biển như người mong muốn đâu, nhưng ít nhất cát không bị ta tiếp tục giam cầm trong chiếc hộp nhựa này nữa*”.

Tôi trở vào nhà, đi thẳng vào phòng của mình, lại leo qua núi túi nylon đựng quần áo mới mà tôi sẽ phải thu dọn cho xong trước ngày mai khi em tôi qua chơi. Nhưng hình như tôi không còn đủ sức để tiếp tục công việc dọn dẹp quan trọng này nữa. Tôi lần theo bờ tường và ngồi xuống cạnh giường. Hai dòng nước mắt tuôn nhanh. Tôi đưa hai tay ôm lấy gương mặt gầy gò nhạt nhòa nước mắt của mình. Tim tôi nhói đau...

Bên tai tôi văng vẳng tiếng hát thật trầm buồn và nhiều ray rứt của Nguyên Khang trong nhạc phẩm “*Mắt Lệ Cho Người*” của Từ Công Phụng...

*Mưa soi dấu chân em qua cầu
Theo những cánh rong trôi mang niềm đau*

.....
*Xin em hãy cho tôi tạ tình, khi em đã đi qua khoảng đời tôi
Dù một khoảnh khắc sớm phai tàn
Và lệ em rớt trên môi nhạt
Đôi mắt em rất buồn, đôi chúng ta rất buồn
Vạn câu tình cũ, xin gửi cho đời.*

Vâng, lại sắp có thêm một mùa Xuân sẽ đến và sẽ qua đi...
Và mùa Xuân cũng sẽ chẳng còn lại gì để mà ước vọng thêm nữa...
Những hạt cát tôi mang theo đến đây đã được trả lại với thiên nhiên...
Nhưng cát mãi mãi không thể nào trở về với bãi biển năm xưa của nó...

Thiên-Thu
Canada, 07-11-2011